

Silenci

L. Vila

Un queda bocabadat davant el que pot arribar a sentir quan es troba en silenci, em refereixo en el que pot sentir quan es troba lluny de la ciutat, lluny dels sorolls que sentim cada dia, lluny de les botzines, dels timbres, dels volums elevats amb que mantenim la ràdio o la televisió, i que trobem normals en les nostres vivències de cada dia, per això mateix a la que arribem a un lloc on podem sentir el silenci, la calma, on gaudim tot el temps del món, on sentim en la nostra pròpia pell el valor de totes les coses de la vida i arribem a l'extrem de preguntar-nos si val veritablement la pena sofrir cada dia els nervis, les presses, els sorolls, el voler arribar a l'hora punta a l'altra banda de la ciutat, i pensem en la sensació de pau i tranquil·litat del moment.

En aquest moment enveges en silenci als nostres germans del bosc, als ocells, als pocs que queden, ja que l'home ha acabat en un moment amb la majoria de germans, i veiem l'aire més pur, les aigües més netes, i volem tornar a l'època en que un no vivia preocupat en el demà, si no vivint el present i podia estar-se tot un dia amb la tranquil·litat que comporta una visió del cel blau i pur, un bany a les aigües pures d'un riu transparent, i una visió de tots els animals en llibertat, però desgraciadament no som en aquells temps i hem de tornar a la trista realitat.

Ens acomiadem del moment que gaudíem abans, i tornem a la feina habitual, als crits, als sorolls, però si més no hem aconseguit que dintre el nostre cor l'aire sigui més pur i les aigües més blaves.

La memòria

Carla V.

La memòria és una facultat humana. Els homes donen un testimoni d'aquesta facultat al recordar tota la seva història, des de temps ben llunyans a nosaltres.

Si la memòria ens falla caiem en el perill de caure altre cop, i d'una manera indefinida en el mateix error comès ja abans, i per això és vital tenir una bona memòria, hem d'aprendre dels nostres propis errors i així no tornarlos a cometre, per ser cada dia millors amb nosaltres mateixos, i més justos amb els nostres iguals.

La memòria ens ajuda a tenir sentit de responsabilitat, a tenir sentit de ser útils als altres, i també ens ajuda a ser més humans i a no caure en diversos forats, amb un cop ja n'hi haurà prou, i si no n'hi ha prou amb un cop als dos ja ho recordarem per sempre.

La memòria també ens ajuda a recordar els dies en que nosaltres o els nostres vam realitzar un fet que mereix una reconeixença perpètua, així cada poble té les seves festes pròpies en que recorda allò que passà fa tants anys i que fa que cada cop se sentin més units, amb més unitat històrica, ja que els seus avantpassats es trobaven units, i ells són els seus descendents directes, per tant si no poden tenir la satisfacció de ser lliures com ells, tenen la seguretat de que en tindran el record i el reconeixement històric, i això només ja fa que es sentin més feliços que fa uns dies, perquè en les festes assenyalades és on un poble demostra el que és i on tot el poble unit fa saber als altres que ell és un únic poble i un poble lliure i independent, com ho fou llavors i com

ho serà sempre, si més no lliure en la il·lusió i en l'afany d'aconse-

guir-ho, mentre que hi hagi l'esperança la llibertat no morirà mai en l'oblit, restarà la memòria.

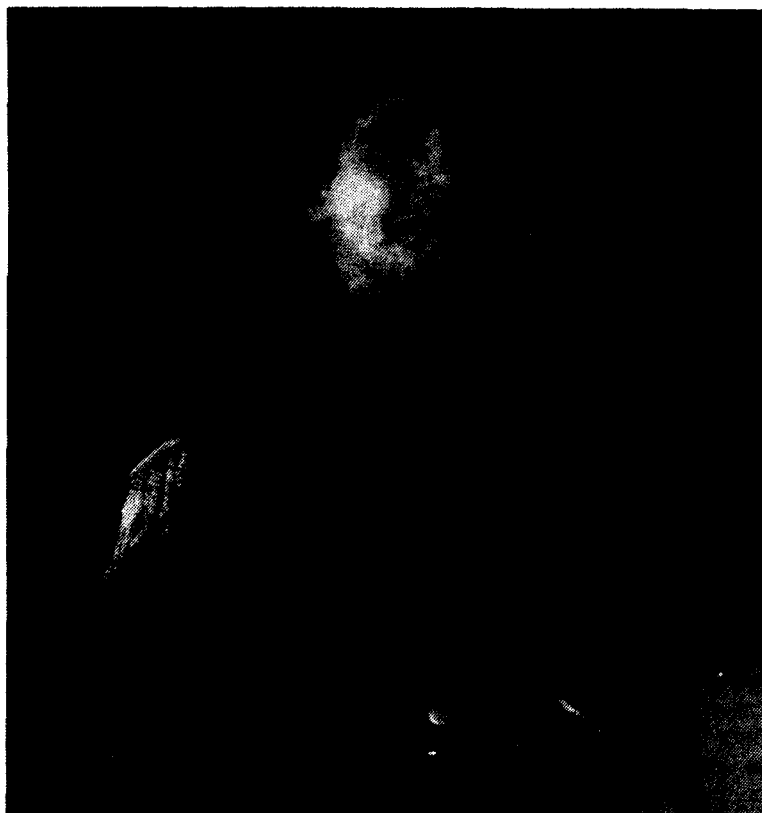

“La carn no és un combustible suficient per a alimentar el foc sublim de l'amor”

(Torràs i Baes)

Servei militar

A. Mir

Cada any milers de joves de tot l'anomenat Estat espanyol han d'abandonar durant poc menys d'un any totes les seves il·lusions, la seva família, els seus projectes, i endinsar-se en l'obscur món del

servei militar, que per si no fos poc, a més d'inútil en aquest nostre país a sobre tenen la barra de dir que és obligatori i imposar-lo d'una de les maneres més clarificadoras que hi poden haver per

US RECOMANEM

Sadako Vol Viure de Karl Bruckner

Sadako vol viure

KARL BRUCKNER
Traducció de
Manuel Francés

Sadako és una nena japonesa que té la mala sort de viure en l'època de la Segona gran guerra, però això no és ni de bon troç el pitjor que li pot passar, i aviat se n'adona ja que rep els afectes de la bomba atòmica llançada sobre Hiroshima, és una víctima innocent més de la gran catàstrofe que va representar aquest fet.

Quan la novel·la fou publicada produí una impressió extraordinària a tot el món. Així mateix al jardí de la Pau d'Hiroshima hi ha un monument: Al capdamunt d'una bomba atòmica estilitzada, s'eleva la figura de Sadako Sasaki, de bronze. Les seves mans, alçades cap al cel, aguanten una grua daurada.

La construcció d'aquest monument, fou pagat amb els èbois d'estudiants japonesos; amb aquest monument, ells volien cridar a tota la gent d'aquest món que recordessin que encara hi ha milers de bombes d'hidrogen en reserva. La potència destructiva d'una sola és mil vegades més gran que la bomba d'urani que en pocs segons va destruir Hiroshima, i junt amb ella la vida i les il·lusions de moltes víctimes innocents, que la mort de tots ells serveixi per quelcom, recordem-nos de Sadako Sasaki.

R. Sala

la força, per la llei de l'embut, o millor dit encara, per collons.

La gran part d'aquests joves troben trencada per la meitat tota la seva vida, han d'abandonar els estudis, i pocs els tornaran a reprendre quan tornin, han d'abandonar el treball, i qui els hi assegura que quan tornin el trobin com el van deixar, avui en dia és molt arriscat deixar una feina amb tota la competència i l'atur que hi ha.

Ens trobem davant un problema que molta gent no veu i la solució al mateix és d'allò més senzilla, el servei militar ha de ser voluntari, així ens trobaríem davant un exèrcit format per gent a la que veritablement li agrada la seva feina, i a part tots els nois no tindrien en el seu pensament el fantasma obscur amb el que es troben quan arriba el moment d'anar a la mili, i no hi hauria tampoc tants morts ni tants mutilats ni tants accidents inexplicables en joves que realitzen el servei militar, tots gaudiríem d'un servei més eficient i voluntari, encara que la veritable consideració és la de ser un servei totalment inútil, per més voluntari i ben remunerat que pugui arribar a ser algun dia, però si més no seria un pas endavant